

Englæderpokalen

Slæk ud for helvede!

Vibeke Ingwersen – FD 1060 "Borte med blæsten"

Folk, der en onsdag aften kl. 18.00 går tur på bro 1 i Kerteminde havn og betragter den flotte armada af Folkebåde, som ligger opmarcheret side ved side, vil ikke et øjeblik drømme om, at 20 - 25 stykker af slagsen 12½ minut senere vil være på vej ud af havnen. Der er nemlig ikke et øje at se på nogen af bådene. Men tag dig i agt for ikke at blive tromlet ned, for med et er broen omdannet til en sand slagmark af sejlere, der kommer styrtende bevæbnet med sejl, tasker med udstyr og poser med øller. Motorer og andet unødvendigt grej bliver kastet op på broen og sejlene bliver sat i rasende fart og kommandoen: "Klar til at smide fortøjningerne", bliver givet uanset, at man kun har nået at få det ene ben kringlet ned i sejlerbukserne.

Hvis man ikke vidste bedre, kunne man godt gå hen og blive bekymret for, at en eller anden naturkatastrofe på land var under opsejling og at folk derfor forsøgte at redde sig, ved i rasende fart at sejle bort. Men i almindelig beroligelse kan det oplyses, at der blot er tale om en ganske almindelig onsdagssejlads for Folkebåde. Nu skal der udkæmpes et mindre søslag.

Folkebådssejlere er kendt som et meget seriøst folkefærd, der ikke gør tingene halvt. Når der skal hygges, så skal der dæleme hygges og når der skal sejles, så skal der dæleme sejles og det kan ikke gå hurtigt nok! Altså racer man af sted ud af havnen, så man kan nå at trimme, tage pejlinger afstikke kurser, tage bestik af strøm, lægge taktik osv., alt imens man fuldender sin påklædning, knapper øller op og får det værste rod stuvet af vejen, så alt er klat til starten kl. 19.00.

Kender man Folkebådssejlere som uhyre sociale væsener på land, skal man til gengæld ikke forvente, at der bliver givet noget som helst ved dørene, når der sejles kapsejlads. Normalt stille, rolige og lovlydige personer forvandler sig til rene pirater, når de kommer ud på banen. Har du svage nerver og bryder du dig ikke om, at der bliver råbt af dig, skal du holde dig langt væk fra denne branche. Ved start og især ved mærkerundinger flyger alskens ukvemsord gennem luften og rundt om ørerne på dig. "Slæk ud for helvede få så den fok halet hjem - gi' plads for mærket - overlap - styrbord - flyt dig idiot - hold op med det der!" osv. osv. Det med at flytte sig kan være vanskeligt, hvis man ved en mærkerunding er kommet ind i en "sandwich" og så at sige udgør "fyldet". Alle eller næste alle kneb gælder. Jo højere man råber og skriger, des mere ret synes man at have. Morsomt er det i alle tilfælde, hvis man kan få en eller anden til at vige eller falde af, ved at påberåbe sig en ret, man overhovedet ikke har. Regler bliver bøjet, gradbøjet og strakt alt efter situationen. Efterfølgende kan man få lang tid til at gå med at diskutere hændelsen, og det er jo alt sammen meget hyggeligt, for en ting kan man være 100 % sikker på i den sammenhæng; der er ingen der giver sig.

Går du så, i den almindelige tumult og i kampens hede, hen og bliver lidt træt af at høre på råbehovedet ved rorpinden, er der også råd for dette. - Det er jo utroligt, hvad der kan lade sig gøre i en folkebåd - Du afventer simpelthen stille og tålmodigt det øjeblik, hvor rorsmanden stiger op på agterdækket for at forrette sin nødtørft. Han vil så ofte stå med den ene hånd solidt forankret omkring agterstaget, for at holde sig fast., og den anden placeret omkring en vis legemsdel. Så er det med at få afprøvet sine færdigheder i at slække ud. - Og sørg nu for at slække heeelt ud for helvede, hvis du vil være sikker på, at kaptajnen får sig den tiltrængte dukkert. fra pålidelig kilde ved jeg, at metoden blev afprøvet ved DM i Vallensbæk sidste år. det skal dog indskydes, at episoden udspandt sig som et rent og skært uheld, og at skipperen i sidste øjeblik nåede at redde sit skind fra at blive vådt. - Men det er vel ikke forbudt at lade sig inspirere? Gode ideer modtages altid med tak!

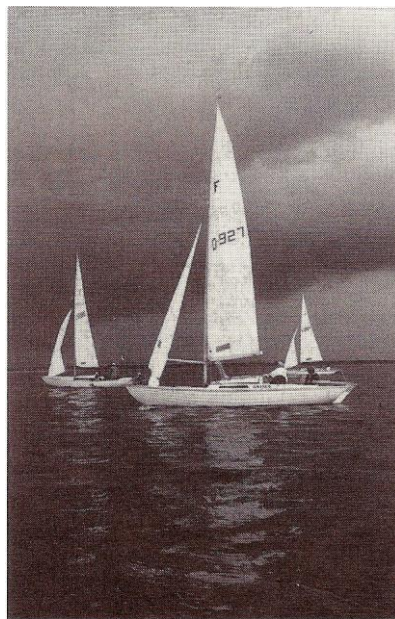
Efter sejladsen bliver båden rigget af og sejlene rullet sammen i lige så rasende hastighed, som da der blev rigget til. er man tidligt inde, bliver der hygget i bådene med en enkelt pils, men er man først inde ved 21-tiden, vil man opleve, at folk stormer op af broen, som havde de en vis herre i hælene. Naive sjæle kunne måske forlede sig til at tro, at dette skyldes, at nu kan man altså ikke undvære den elskede derhjemme et sekund længere. Men det er faktisk noget så uromantisk som sult, der får folk til at galopere af sted mod klubhuset. Har man ikke afgivet sin bestilling på mad senest kl. 21.00 er der nemlig lukket om end ikke for det varme øl, så i hvert fald for den varme mad.

Da vi for 3 år siden købte vores Folkebåd, var det første gang fødderne på mit inkarnerede landkrabbelegeme betrådte en sejlbåd. Vand var noget der kom ud af hannerne eller befandt sig under Storebæltsfærgerne eller som man til nød kunne svømme i, hvis der var hedebløge. Mine romantiske forestillinger om en sejlbåd udstyret med salon med små sofagrupper, kabys af en vis størrelsesorden, indeholdende såvel køleskab og

ovn, for- og agterkahytter samt selvfølgelig toilet og bad, led hurtigt et alvorligt knæk og jeg tror nok, at jeg glippede lidt med øjnene, da jeg med henblik på køb blev "vist rundt" i en Folkebåd første gang. mine indvendinger var spagfærdige, men mangfoldige, men uanset hvad jeg fremførte af eksempler på åbenlyse "mangler" ved båden, blev jeg mødt af mild overbærenhed fra vor kære bådebygger Eriks side: "Toilet, jamen selvfølgelig er der da et toilet", hvorefter han hev en hvid plasticspand op af kistebænken. Sådan blev det ene argument efter det andet hårdhertet skudt i sæk. Men med hensyn til mine beklagelser over manglende ståhøjde i kahytten, fik jeg dog det med på vejen at man altid kunne kende en Folkebådssejler på en krumrygget og ludende holdning. Dette skulle jeg imidlertid kun betragte som en fordel, da man jo så altid kunne genkende vennerne på lang afstand! Da jeg så, som et sidste fortvivlet forsøg på at undgå min skæbne, som kommende folkebådsejer anførte, at jeg slet ikke vidste om det overhovedet var noget for mig det der med sejlsport, meddelte samme Erik mig med fasthed i stemmen, at et så mærkeligt væsen, havde han dog alligevel aldrig mødt - ikke at kunne lide at sejle - en fuldstændig absurd tanke!

Altså kastede jeg mig med sand dødsforagt ud i sejlsportens glæder. Et par dage efter, at vi havde fået båden leveret, drog vi af sted på vores første sommertur medbringende vore 2 yngste børn og i følgeskab med endnu en Folkebåd indeholdende vore gode venner og deres børn. Havde jeg i fantasien set mig selv på fordækket, i yndige positurer iført solhat og bikini, på brochuresejladts rundt langs de danske kyster, blev jeg hurtigt revet ud af vildfarelsen. Bortset fra den første dag, på læns til Agersø i store dovne søer, hvor både ungerne og jeg var grønne i hovederne af truende søsyge, foregik stort set resten af ferien, på hård kryds i stormende kuling. Dagsture på 7-9 timer var ikke ualmindelige og en dag hvor vi havde sejlet fra Vordingborg til Klintholm på Møn i ualmindeligt hårdt, vådt og modbydeligt vejr og endelig, sidst på eftermiddagen, kom i havn, følte vores gode ven Torben sig foranlediget til at sige et par trøstens ord til mig og råbte, medens vi pendlede rundt i havne for at finde pladser: "Det var vel nok godt klaret Vibeke". På det tidspunkt følte jeg nok, at min ellers sjældent svigtende humoristiske sans led af et kraftigt overtræk, så jeg brølede tilbage til ham, at nu havde jeg sku' fundet ud af, hvorfor det hedder lystsejladts; for det skal fandeme lyst til det!

Fordi man har haft en hård tur, skal man jo ikke af den grund straks forfalde til blødsødenhed og tro, at man den følgende dag kan sove længe og rekreere sit udmagrede legeme. Næh, det er ud af køjen kl. 07.00 og så går ellers den vilde jagt. Jeg har nogle gange følt, at cockpitteltet er blevet revet ned om ørerne på mig, inden jeg har fået morgenkaffen hældt op og med rundstykket siddende på tværs i halsen været på vej ud af havnen for at møde nye udfordringer, som det så smukt hedder, når man ikke aner hvilke prøvelser, man nu skal kastes ud i. Rundt om Møns Klint rendte vi ind i et uvejr, som fik selv de garvede i mit selskab til at ryste på hånden og vende om. Atter med kurs mod Klintholm, løb vi derefter ind i et kraftigt tordenvejr. Udover at lynene slog ned om ørerne på os, hvilket i sig selv kan tage pippet fra den mest hårdhudede, så kom der nogle vindstød så kraftige, at kun Torbens hurtighed forhindrede, at først de og derefter vi væltede. Aldrig har en Folkebåd været så tæt på at vælte, som Torbens var i dette tilfælde. Den lå helt nede på siden, men det lykkedes ham at få slækket ud, hvorefter båden rejste sig op igen. Samtidig brølede han: "Slæk ud for helvede" bagud til os og da vindstødet sekundet efter ramte os, var vi forberedte. Vi lagde os derefter ind under klinten til nogle bundgarnspæle og ventede på, at uvejret skulle drive over og returnerede derefter til Klintholm havn, som vi havde forladt mere end 7 timer tidligere.

At tænke sig, at folk gladeligt betaler tusindvis af kroner for at komme på grænseoverskridende overlevelseskur ser, når de kan få det hele ganske gratis, bare meget værre, på en ganske almindelig sommertur ombord i en folkebåd. Og så spiser vi oven i købet bedre.

Efter enkelte grundstødninger, mytteri ombord samt andre bagateller nåede vi dog trods alt omsider frelst i havn i Kerteminde, hvor jeg måtte konstatere, at det der med lange velplejede negle, velsiddende hår og ben uden blå mærker, nu måtte betragtes som noget der hørte fortiden til. Var jeg ikke blevet god til at sejle, var jeg til gengæld blevet god til at drikke øl. Hver gang jeg blev grebet af skræk og rædsel, og det var ofte, blev jeg så tørstig, at min og svælg følte som belagt med sandpapir og uanset om klokken kun var 08.30 om morgenen og vi var på vej ud af en havn for at sætte sejl, hvilket jeg hadede, greb jeg resolut en bajer, knappede den op og skyllede den ned med en behændighed og en fart, der i sammenligning kunne få selv en garvet alkoholiker til at fremstå som en ren amatør. Min kære husbond glippede godt nok ind imellem med øjnene, men det kunne jeg absolut ikke tage mig af, for det hjalp. Den sommer ved det enten totalt vindstille eller kuling. Jeg prøvede kun det sidste. Det var stensikkert, at skulle jeg med ud at sejle, så blæste det i løbet af nul komma fem helt vildt op. Når nogen beklagede sig over, at det var vindstille hver gang de skulle ud at sejle, hævdede jeg kæphøjt, at det fandtes der en meget nem løsning på. De kunne blot invitere mig med, så var der garanteret en vindstyrke på minimum 13-15 m/sek.

At jeg efter den sommer nogensinde igen satte mine ben på en båd kan nok undre, ikke mindst mig selv. Men jeg var fast besluttet på at bekæmpe mine landkrabbetilbøjeligheder, så jeg bed tænderne sammen og holdt ud. Jeg sku' ikke sejles agterud! Ligesom jeg afgjort er bedst på "Afterski", påstod jeg en lang overgang, at det bedste ved at sejle var at ligge i havn. Men i dag hører jeg endog mig selv foreslå, om vi dog ikke skal ud at sejle, eller når vi når til april måned sige: "Sig mig engang, skal den øse ligge parkeret på land hele sommeren? Skal vi nu ikke se at få den i vandet!"

Jeg er faktisk kommet til at holde af at sejle Folkebåd og føler samme forunderlige stolthed derved, som alle andre Folkebådssejlere. Det skyldes måske, at man altid bliver mødt af en vis ærefrygt, når man fortæller, at man sejler Folkebåd. jeg har endnu ikke helt grejet, om dette er fordi folk betragter os som en slags selvpinere, eller om det er fordi vi bare kan det der med at sejle. Omvendt har rigtig mange Folkebådssejlere jo ikke meget tilovers overfor store både med mange bekvemmeligheder såsom WC, som vi hånligt betegner som "Lokums krydsere", eller for deres ejere, som ikke betragtes som "rigtige" sejlere. Denne gradsforskel findes også inden for vore egne rækker. Ejere af gamle træ-folkebåde, regner ikke rigtig os i moderne glasfiberbåde for noget. Vi har det for bekvemt. De er stolte af deres gamle velholdte både, og jo mere vand der siver ind gennem sprækkerne og jo vådere hynderne i køjerne derved bliver, des stoltere er de.

Noget af det bedste ved at sejle Folkebåd er efter min mening fællesskabet og det hyggelige sociale samvær med andre Folkebådssejlere; det være sig til kapsejls eller hvor man end kommer frem. Altid får man sig en god og hyggelig snak om "Folkeøsen" og dens fortræffeligheder og vil du forresten ikke lige med over og se vores båd! Vi har megen glæde af Folkebådsklubbens medlems- og fartøjsfortegnelse, idet man altid lige, hvis man under en sejlads møder en anden Folkebåd, kan undersøge hvor den kommer fra. Den kan også anvendes til at holde lidt sjov med folk. Ungerne synes i hvert fald, at det er uhyre morsomt at slå sejlnummeret i en modkommende Folkebåd efter, for at finde ud af hvem der ejer den, for så i det øjeblik, vi passerer hinanden at skribe: "Hej Jørgen". Den usikkerhed og forvirring der dermed opstår på den anden båd, er hele ulejligheden værd. Man kan ligefrem høre "Jørgen" spørge sig selv: "Hvor fanden kender de mig fra?"

Sidste sommer fandt jeg ud af, at sejlads ikke nødvendigvis behøver at foregå med 40 graders krængning i kuling. Det kan også være behageligt! Nu har jeg faktisk prøvet at ligge og solbade på fordækket og opleve sejlads som ren nydelse og afslapning. Tro det eller lad være, jeg glæder mig faktisk til denne sommer!

Vi ses.

Vibeke Ingwersen

FD 1060 - "Borte med blæsten"